

Heusdens dialect

Vruuger haan de minse hèn schrik vanne weerwolf. De leste echte wolf war hèn al mier as honnerd joar geleje kapotgeschote mer doa warren ter oog dij de weerwolf gezien haan. Diè ha net schijnt geleunige oege en ne pijlpunt be weerhoake oan vanachter op zenne stert. Hèn war net schijnt half duvel en half wolf. Dij de mieste schrik haan en de mieste fantasie, dij haan nem dekste gezien en wisten em nog bièter te beschreve. Net

schijnt ha diè het vural gemunt op jong verliefde koppelkes dij sjoaves allien de bos introkke vur wa te wandele of zoe. Of het woar war weet ich oog nie mer ze mieke hun doa allesins bang bè, moeveur kan ich oog nie zijè.

Vroeger hadden de mensen hier schrik van de weerwolf. De laatste echte wolf was hier al meer dan honderd jaar geleden doodgeschoten maar er waren er ook die de weerwolf gezien hadden. Die had naar het schijnt gloeiende ogen en een pijlpunt met weerhaken aan vanachter op zijn staart. Hij was naar het schijnt half duivel en half wolf. Die de meeste schrik en fantasie hadden, die hadden hem het dikwijlst gezien en wisten hem nog beter te beschrijven. Naar het schijnt had hij het vooral gemunt op jonge verliefde koppeltjes die 's avonds alleen het bos in trokken om wat te wandelen of zo. Of het waar was weet ik ook niet maar ze maakten hun daar alleszins bang mee, waarom kan ik ook niet zeggen.